

ת"פ 34205/10/12 - מדינת ישראל נגד ישעיה קסדו, מרגלית למש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 34205-10-12 מדינת ישראל נ' קסדו ואח'
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ישעיה קסדו

2. מרגלית למש

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשמת 2 מהמיוחס לה בכתב האישום.

אני מורה על זיכוי הנאשם 1 מעבירת הדחה בחקירה וכן מעבירת תקיפה בתוך חדר המעצר.

רקע

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ולגבי הנאשם 1 עבירה נוספת של הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 19.07.2011, עבדו הנאשמים כשוטרים במחסום חיזמא (להלן: "המחסום"). בנסיבות אלה, נבדק במחסום רכב בו נהג ע' א' א' (להלן: "המתלונן"). משסבר המתלונן כי תמה הבדיקה, החל בנסיעה, אך בשלב זה ניגשה אליו הנאשמת 2, פתחה את דלת הרכב ואמרה למתלונן לעצור בצד. המתלונן החל הנסיעה, ומאבטחי המחסום חסמו את הדרך. המאבטח אליהו צ'וקול (להלן: "המאבטח"), הוציא את המתלונן מהרכב תוך חיבוק בחוזקה. בנסיבות אלה, ניגש הנאשם 1 אל המתלונן, צעק לעברו "למה ברחת", היכה אותו בפניו, אזק אותו, והובילו אל חדר מעצרים במקום, שם הותירו אזור. לאחר מספר דקות, שב הנאשם 1 אל החדר, והיכה את המתלונן בראשו, בעורפו ובכתפיו, בעט בו מספר פעמים ברגליו, ועזב את החדר. בהמשך, נכנסה לחדר הנאשמת 2, סטרה למתלונן בפניו ובעטה בו בצלעותיו. המתלונן מעד, והנאשמת 2 דחפה אותו ברגלה ויצאה מהחדר.

ביום 23.11.2011, התקשר הנאשם 1 אל השוטר עוזי אברהם (להלן: "אברהם"), אשר איבטח את המחסום בעת האירוע, ואמר לו שהוא מוזמן למחרת היום למסירת עדות במח"ש. באותה שיחה, אמר הנאשם 1 לאברהם כי אם החקירה היא על אירוע אחר, בו אברהם והנאשם 1 היו מעורבים, שלא ידאג כי הוא לא ידווח עליו. הנאשם 1 אמר לאברהם דברים אלה, בכדי לגרום לו שלא לדווח על האירוע שתואר לעיל, במקרה ויחקר לגביו במח"ש.

2. הנאשמים כפרו במיוחס להם, ולפיכך נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלונן, עדי הראיה עומר אדרים, ראאד מוחתסב, איאד משאיך, מוסטפא תמימי, וכן השוטרים שהיו עדי ראיה למקרה - נטלי בצרי ועוזי אברהם. בנוסף, העידו חוקרי מח"ש איתן סלוצקי וטארק אבו טהה, וכן הוגשו תעודות רפואיות של המתלונן.

במהלך פרשת ההגנה, העידו הנאשמים, והמאבטח אליהו צ'וקול.

דין והכרעה

3. האירוע הנדון תואר על ידי עדים שונים, תוך הבדלים בין הגרסאות השונות, ביחס לחלקים שונים של האירוע. משקלם של הבדלים אלה, יבחן בהמשך, לנוכח מכלול הראיות הקיימות והחסרות. על מנת לבצע בחינה זו, יש להתייחס תחילה לראיות השונות, לגבי כל אחד מחלקי האירוע במחסום, תוך פירוט הקשיים העולים מראיות אלה: תחילה, עצירת רכב המתלונן, מעצרו והובלתו אל חדר המעצר, ולאחר מכן - תקיפת המתלונן בתוך חדר המעצר. בנוסף, יש להתייחס לראיות העוסקות בעבירת שיבוש הליכי חקירה על ידי הנאשם 1.

מעצר המתלונן והובלתו אל חדר המעצר

4. **המתלונן** העיד בבית המשפט, כי נבדק במחסום עם פועליו אשר היו ברכב, על ידי שוטר מג"ב, אשר אמר לו להמשיך לנסוע. בשלב זה, פתחה את דלת הרכב אישה בלבוש אזרחי, אמרה שהיא שוטרת והורתה לו לעצור בצד. בשלב זה, לאחר שעצר את הרכב בצד, "נפלו עלי כמה אנשים מהם שניים מאבטחים. פתחתי את הדלת כדי לצאת ואחד מהמאבטחים חיבק אותי והתחיל למשוך אותי למגרש... כשמשיך אותי היה איתו עוד מישהו שדחף אותי ונתן לי מכות בצדדים. מיד הגיע עוד מישהו שמן שקוראים לו שי, אמרו לי, והוא לבש אזרחי חולצה לבנה וג'ינס, והוא התחיל לדבר איתי מה אתה בורח? מה חשבת לברוח? אמרתי לו מה יש לי לברוח והוא ישר נתן לי בעיטה מכה בפנים בעין (מדגים מכת אגרוף). לשאלת בית המשפט ... קיבלתי ממנו רק עם היד, שם לי אזיקים ביד ואחד מהמאבטחים אמר לו עזוב, עזוב יש לנו חדר בצד בו בוא ניקח אותו לחדר. אז לקחו אותי לחדר שם וזרק אותי בחדר וסגרו את הדלת" (עמ' 12 ש- 5-12 לפרוט').

יצוין בשלב זה, כי בהתאם לכל הראיות, השוטר, אשר כונה "שמן", היה לבוש בבגדים אזרחיים ונקרא "שי", הוא הנאשם 1.

לגבי כמות האנשים אשר הגיעו אל המתלונן כשעצר את הרכב, השיב בהמשך כי מדובר בארבעה, מהם שני

מאבטחים, אשר אחד מהם תפס אותו מהחזה (עמ' 15 ש- 5-6 לפרוט'). בהמשך, פירט כי אחד המאבטחים אשר חיבק אותו, עשה כן בעוצמה בה **"הוא גרם לי כבר איזה נזק היה לי חוסר נשימה"** (עמ' 18 ש- 1-2 לפרוט'). עוד פירט, כי שני מאבטחים הורידו אותו מהרכב, **"אחד חיבק אותי, והשני שדחף אותי מאחור שארוץ יותר מהר ועם מכות לצדדים בגב מאחור"** (עמ' 18 ש- 5-6, וכן עמ' 20 ש- 15-20 לפרוט'). יצוין, כי הנאשמים מילאו את תפקידם כשוטרים, במועד האירוע, כאשר הם בלבוש אזרחי.

5. בחינת עדות המתלון בעצמו, ביחס לאמירות נוספות שמסר, וללא התייחסות, בשלב זה, לראיות נוספות - מעלה קשיים. המתלון נבדק ביום האירוע על ידי רופא, אשר ציין סימני נפיחות קלה בשורש כף יד שמאל וכן נפיחות קלה באיזור תחת עין שמאל. המתלון טען בפני הרופא כי היה מעורב בקטטה (ת/10). בהמשך אותו יום, נבדק על ידי רופא נוסף, לו אמר שהותקף (ת/11). בבית המשפט, הסביר המתלון כי **"לא אמרתי לרופאים שוטרים כי הם תמיד מפחדים לכתוב שהיה שוטר שלא יקראו להם להעיד, אם הייתי אומר לו קטטה עם שוטרים בטח היה זורק אותי"** (עמ' 23 ש- 14-15 לפרוט'). לשאלה מדוע בחר לומר קטטה, ציין המתלון כי אינו יודע מה ההבדל בין קטטה לתקיפה (עמ' 23 ש- 20 לפרוט'), אולם בהמשך הבהיר כי מודע היטב להבדל בין הדברים (עמ' 24 ש- 17-18 לפרוט'). השאלה מדוע לא אמר המתלון אמת לרופאים, עלתה במהלך גבית עדותו במח"ש. שם, בחר לציין כי עשה כן בעצת עורך דין, אשר אמר לו שהרופא **"יפחד לעשות מכתב"** (ת/1, ש- 46), אולם בבית המשפט אף גירסה זו השתנתה, והמתלון טען כי עשה כן בעצת חבר שוטר, אותו לא רצה לסבך (עמ' 24 ש- 2-4, 9-10 לפרוט').

יודגש, לגבי אותה חבלה שצוינה בתעודות הרפואיות, כי למחרת היום, בעת שהמתלון מסר את תלונתו במח"ש, לא היה כל סימן חבלה על פניו (ת/1, ש- 63, וכן עדות מוחתסב, עמ' 38 ש- 30-31 לפרוט').

6. עד התביעה **עומר אידריס** (להלן: "אידריס"), עובד של המתלון אשר היה איתו ברכב, העיד כי לאחר עצירת הרכב בצד, השוטרת בבגדים האזרחיים עדיין אחזה בדלת הרכב. **"הגיע עוד שוטר גם הוא בלבוש אזרחי. הוריד אותו מהרכב וביקש ממנו את המפתח (מעאבד). המשמר של המחסום גם הגיעו. לקחו את עאבד למשרדים. תפסו אותו בכח ולקחו אותו למשרדים (מדגים תנועת חיבוק, לפיתה)."**

ש. כשאתה אומר לקחו למי אתה מתכוון?

ת. השוטרת והשוטר. משמר המחסום היה מסביב ולא נתן לנו להתקרב. לגבי השוטר, כשהוא הגיע הוא תפס את עאבד והוריד אותו מהמכונית. (עמ' 32 ש- 15-20 לפרוט').

כלומר, בשונה מגרסת המתלון, לפיו הורד מהרכב על ידי מאבטח אחד, ובהמשך טען כי הורד על ידי שני מאבטחים, אשר אחד מהם חיבק ומשך אותו ואילו השני היכה בו בצידי גופו, אידריס העיד כי השוטרים הם שהורידו את המתלון מהרכב וכן לקחו אותו בלפיתה אל המשרדים, בעוד המאבטחים היו מסביב.

אידריס העיד אף לגבי תקיפת המתלון, כי גררו אותו אל המשרדים, ואז ראה את השוטר מכה במתלון בפניו במכת אגרוף (עמ' 32 ש- 22-27 לפרוט'). אירוע זה התרחש מחוץ לחדר (עמ' 32 ש- 31-32 לפרוט'). בחלק עדות זה, שב אידריס על כך שהשוטר הוא שהוריד את המתלון מהרכב, ובהמשך היכה בו (עמ' 34 ש- 24-25 לפרוט'). בזמן התקיפה, מאבטח אחז במתלון מאחור (עמ' 34 ש- 29 לפרוט').

7. עד התביעה **ראאד מוחתסב** (להלן: "מוחתסב"), עובד של המתלון אשר היה איתו ברכב, העיד אף הוא כי השוטר בבגדים האזרחיים הוא שהוריד את המתלון מהרכב (עמ' 37 ש- 9-13 לפרוט'). בהמשך, מאבטח שחום תפס את המתלון מאחור בתנועת לפיתה, והשוטר בבגדים האזרחיים היכה את המתלון בפניו, כל זאת מחוץ לחדר (עמ' 37 ש- 13-16, ש- 31 לפרוט').

מוחתסב העיד כי הבחין בדברים ממרחק קצר ביותר (עמ' 39 ש-1, 21-22 לפרוט'), אולם הבחין אך ורק במאבטח הלופת מאחור, בשוטר המכה בפנים, ובשוטרת הצועקת (עמ' 39 ש- 16-27 לפרוט'). בעדות זו, תיאר מוחתסב כי הלופת מאחור היה המאבטח, ולא השוטר, כפי שהעיד אידריס, ובנוסף טען כי השוטר הוא שהוריד את המתלון, בשונה מעדות המתלון, וכן כי רק המאבטח השחום והשוטר היו מעורבים בפעולה פיזית כנגד המתלון, זאת בשונה מעדות המתלון בעצמו אשר העיד לגבי מאבטח נוסף.

8. עד התביעה **עיאד משאיך** (להלן: "משאיך"), עובד של המתלון אשר היה איתו ברכב, העיד כי המתלון הורד מהרכב בפעולה משולבת של שניים. לרכב הגיעו שלושה, שני מאבטחים ואחד עם בגדים אזרחיים, כאשר אחד משך את המתלון בכתפו ואחר תפס בצווארו (עמ' 80 ש- 12-14, עמ' 81 ש- 16-17 לפרוט'). בחקירתו הנגדית, הבהיר משאיך כי פעולת המשיכה והאחיזה בצוואר, נעשתה על ידי שני מאבטחים (עמ' 83 ש- 3-4 לפרוט'). בהמשך, העיד כי הבחין באדם שמן בלבוש אזרחי מכה את המתלון על פניו (עמ' 80 ש- 16-18 לפרוט').

מדובר בגרסה נוספת, לגבי אופן הורדת המתלון מהרכב וזהות המורידים, המשלבת בין שני מאבטחים. גרסה זו אינה מופיעה בעדויות העדים האחרים, על אף שעד זה היה ברכב בעת הורדת המתלון ממנו.

9. רס"מ **עוזי אברהם** (להלן: "אברהם"), העיד כי הנאשם 1 פתח את דלת הרכב, הוציא את המתלון, אזק אותו, ולקח אותו לכיוון עמדת בידוק, כאשר מאבטח איתו והעד בעצמו מאחור (עמ' 65 ש- 1-2 לפרוט'). בהתאם לעדותו, רק כאשר המתלון היה בתוך החדר, ביקש ממנו הנאשם 1 לשבת, ומשסרב - סטר לו על לחיו (עמ' 65 ש- 8-10 לפרוט'). אברהם נשאל באופן מפורש לגבי תקיפה על ידי הנאשם 1 מחוץ לחדר, והשיב **"לא ראיתי את ישעיהו מכה"** (עמ' 69 ש- 8 לפרוט').

10. העד **מוסטפא תמימי** (להלן: "תמימי"), העיד בעיקר לגבי חלק האירוע אשר התרחש בתוך החדר. מדובר בעד אשר העיד עדות בעייתית, הוכרז כעד עויין והודעתו הוגשה באמצעות גובה ההודעה (ת/13). בבית המשפט, העיד תמימי תחילה, לגבי חלק זה של האירוע, כי ה"שמן" נתן למתלון בעיטה, ואף הדגים בעיטה (עמ' 90 ש- 6 לפרוט'). בהמשך, טען כי המתלון הותקף על ידי שוטרת עם הוצאתו מהרכב, וכן כי השוטרת היכתה אותו בסטירות ובבעיטות לאורך כל הדרך עד לחדר (עמ' 96 ש- 17-23 לפרוט'). בהמשך עדותו, טען שהשוטרת לא הרביצה למתלון (עמ' 99 ש- 13-23 לפרוט'). אין ספק כי מדובר בעדות בעייתית ביותר, בדברים העומדים בסתירה לכל הראיות האחרות בתיק, כאשר אף עד לא העיד על בעיטה מצד הנאשם 1, וכן בסתירה פנימית במהלך עדותו של תמימי, כפי שאף עלה בהתייחסותו לגבי חלק האירוע שהתרחש בחדר (ראו בהמשך). כאשר עומת תמימי עם הודעתו במח"ש, אישר את הדברים שמסר, לפיהם השוטר גם סטר וגם בעט במתלון (עמ' 105 ש- 10 לפרוט'), וכן ת/13 גליון 1 ש- 9-10, גליון 2 ש-9). כאמור לעיל, בנוסף לעדותו הבעייתית של תמימי בבית המשפט, סוגית הבעיטה במתלון לא הועלתה על ידי אף עד, לרבות המתלון בעצמו.

11. השוטר **נטלי בצרי** (להלן: "בצרי"), העידה כי הנאשם 1 שימש במועד האירוע כמפקדה, והנאשמת 2 כחברה ליחידה. בצרי העידה כי הנאשם 1 היכה את המתלון בפניו, במהלך הולכת מהרכב לעבר החדר (עמ' 44 ש- 1-4, עמ' 46 ש- 6, 24, עמ' 47 ש-14 לפרוט'). בהמשך, תיארה כי הבחינה במתלון, בתוך החדר, כשהוא מדמם מאיזור פיו, מפניו (עמ' 44 ש- 30 לפרוט'). סוגיה זו, של דימום מהפה בשלב בו נכנסה אל החדר, מוצאת חיזוק בהודעת הנאשמת 2, אשר ציינה כי כשנכנסה עם בצרי אל החדר, המתלון "**היה חבול, ירד לו דם מהפה והייתה לו נפיחות ליד העין**" (ת/7 ש-60).

עדוּתה של בצרי התאפיינה בזירות רבה, כאשר לגבי חלקים שונים של האירוע העידה כי אינה זוכרת (עמ' 50 ש-8, 5 לפרוט'); הסבירה כי מדובר בהנחה שלה ולא בעובדה בה הבחינה (עמ' 45 ש-27 לפרוט'); והוסיפה לגבי חלקים מסויימים כי איננה בטוחה, חושבת (עמ' 42 ש-24, עמ' 45 ש-29-32 לפרוט'). דוגמא נוספת היא עדוּתה כי איננה יודעת ממה נגרמה החבלה בה הבחינה בפניו של המתלון, זאת על אף שהעידה על המכה בפניו על ידי הנאשם 1 (עמ' 51 ש-11 לפרוט').

ניכר היה, כי מתן העדות כנגד הנאשמים קשה על העדה בצרי, אשר נאלצה להעיד כנגד חברה ליחידה. כדבריה בתחילת עדותה, "**אני מעדיפה לא להיות פה**" (עמ' 42 ש-17 לפרוט'). במהלך עדותה, כשנשאלה לגבי אופן הובלת המתלון על ידי הנאשם 1, לא השיבה תחילה העדה, ועמדה לפרוץ בבכי (עמ' 43 ש-1-4 לפרוט'), וכך, בהמשך עדותה, העידה בלחש (עמ' 44 ש-18 לפרוט'). התרשמתי, באופן בלתי אמצעי, מכך שהעדה בצרי ביקשה שלא לגרום לנזק לנאשמים, אולם נצמדה לעובדות בהן הבחינה.

12. עד ההגנה **אליהו צ'וקול** (להלן: "צ'וקול"), הוא המאבטח אשר סייע בהובלת המתלון מהרכב אל החדר. בהתאם לעדותו, הוא פתח את דלת הרכב, הוציא ממנו את המתלון, הוביל אותו תוך חיבוק, עד שהנאשם 1 הגיע ואזק אותו. העד טען כי ליווה את המתלון עד לחדר המעצר, ולא הבחין בכל אלימות מצד הנאשם 1 (עמ' 121-122 לפרוט').

בשונה מכל הראיות שהוצגו, צ'וקול טען כי "שוטרת נמוכה" היא שפתחה בצעקות כי המתלון כמעט דרס אותה, ולא הנאשמת 2 (עמ' 121 ש-11, עמ' 122 ש-13-14 לפרוט'). בנוסף, טען העד כי לא היה כל שימוש בכח ולא היתה שום התנגדות מצידו של המתלון (עמ' 123 ש-21-24 לפרוט'). דברים אלה עומדים בסתירה לעדויות עדי התביעה, ואף בניגוד לגירסת הנאשם 1 בעצמו אשר מסר בדו"ח המעצר כי נאלץ להשתמש בכח (ת/14), וכן בהודעתו במשטרה שם העיד כי נאלץ להשתמש בכח סביר כדי לאזוק את המתלון, ובנוסף כי המתלון המשיך להתנגד ואף ניסה לברוח, ולפיכך נאלץ שוב להשתמש בכוח (ת/9 ש-7-8).

13. **הנאשם 1** העיד בבית המשפט, כי היה שימוש בכח במהלך איזוק המתלון והובלתו לחדר העיכוב (עמ' 129 ש-7 לפרוט'). בהמשך, אישר הנאשם שוב כי נעשה שימוש בכח, אך הדגיש כי לא מדובר בתקיפה. במהלך כל עדותו, לא פירט הנאשם 1, איזה שימוש בכח בדיוק נעשה על ידו. התשובה היחידה שמסר בענין זה, היתה כי עצם איזוקו של המתלון הוא שימוש בכח (עמ' 130 ש-9 לפרוט'). אינני מקבל הסבר זה, שכן אינו עומד בקנה אחד עם תיאור הנאשם 1 בדו"ח המעצר ובעדותו במשטרה, כי נאלץ להתשמש בכח בשל התנגדות המתלון (ראו לעיל). השימוש במונחים אלה, בהקשר הנדון, אינו מבהיר מדוע הנאשם 1 לא ציין רק כי אזק את המתלון, אלא פירט: "**נאלצתי להשתמש בכוח סביר כדי לאזוק אותו כמו כן הוא סירב להתלוות אלי לחדר עיכוב במקום הוא המשיך**".

להתנגד וניסה לברוח נאלצתי להשתמש בכוח כדי להוביל אותו" (ת/9 ש-7-9).

במהלך חקירתו תחת אזהרה, נשאל הנאשם 1 לגבי מכת אגרוף שנתן למתלונן. תשובתו היתה: **"אגרוף? בשום פנים ואופן"**. מיד לאחר מכן, נשאל האם יתכן שמדובר בסטירה, וענה: **"אני לא זוכר שנתתי לו סטירה בהובלה. לא נראה לי. היד שלי הייתה תפוסה באזיקים שלו"** (ת/5 ש-46-50). מדובר בשתי תשובות, לשאלה העוסקת בתקיפת מתלונן, הנמסרות בסמיכות זו לזו, ומעידות על חד משמעיות בנוגע לאגרוף, והיסוס לגבי אפשרות של סטירה. ניתן היה לצפות לתשובה דומה מצד הנאשם 1, לגבי סטירה, כפי שענה לגבי אגרוף. הסברו בבית המשפט לתהיה משמעותית זו, אינו נותן תשובה מספקת (ראו עמ' 130 ש-23 לפרוט').

14. **הנאשמת 2** העידה בחקירתה במח"ש, כי כשהגיעו לאחר האירוע לתחנת המשטרה, הבחינה שהמתלונן רועד. לשאלתה מדוע הוא כה נסער, השיב לה המתלונן שבשל היחס שקיבל. בהמשך, העידה ששאלה את הנאשם 1, **"מה יש לבחור הזה וישעיה אמר שזה 'כנראה מהמכות שנתתי לו'."** **שאלתי אותו מתי, מה קרה? הוא אמר לי במעצר שלו. נכנסתי לבפנים שאלתי את החשוד מה קרה והוא אמר לי שישעיה נתן לו מכות והוא יתפור את שנינו"** (ת/7 ש-40-42). לדבריה, ישעיה **"סיפר את זה בהתחרטות"** (ת/7 ש-55). הנאשם 1 לא הכחיש כי הדברים נאמרו, אולם טען כי נאמרו בציונות על ידו (עמ' 132 ש-1-5 לפרוט'). קשה לקבל את גרסת הנאשם 1, והפירוש אותו נתן לאופן אמירת הדברים על ידו. לא ברור כיצד ציונות עומדת בקנה אחד עם הדברים שאמר הנאשם 1 לנאשמת 2, באותן נסיבות בהן נאמרו.

15. זירת האירוע היא מחסום קבוע, ובו **מצלמות** אבטחה. המתלונן העיד בבית המשפט, כי בפעם השניה בה מסר עדות במח"ש, כשבוע לאחר האירוע, הציג בפניו החוקר איתן סלוצקי, במחשב שלו, סרטון של הזירה. המתלונן זיהה כי מדובר בסרטון המתעד יום לפני יום האירוע, ואמר זאת לחוקר (עמ' 14 ש-23-27, עמ' 15 ש-19-32 לפרוט'). החוקר סלוצקי, בדק את מצלמות האבטחה במקום, לגבי המועד הרלוונטי, ביום 25.7.2011, אך לא זיהה את רכבו של המתלונן או את האירוע. בהתאם למזכר שכתב, במהלך הבדיקה התקשר אל המתלונן על מנת לוודא היכן בדיוק היה בעת האירוע, אך לא מצא דבר רלוונטי במצלמות (ת/3). ביום 31.7.2011, שב החוקר סלוצקי לזירה, על מנת לבחון שוב את המצלמות, בעקבות ידיעה שאין סינכרון בין לבין השעה, אולם התברר כי הסרטון של מועד האירוע נמחק (ת/4). החוקר סלוצקי לא תיעד את קבלת הידיעה לגבי תקלה בסינכרון המצלמות, כך שלא ניתן לקבוע מתי התקבלה ידיעה זו, בין יום 25.7.2011 ל-31.7.2011 (עמ' 55 ש-6-9 לפרוט'). החוקר סלוצקי עמד על כך שלא הציג למתלונן סרטון, ואף שלא פגש במתלונן בין גביית עדותו הראשונה, יום לאחר האירוע, ועד לגביית עדותו השניה, ביום 25.3.2012 (עמ' 55 ש-28-30 לפרוט').

קיים קושי משמעותי באופן התנהלות החוקר, כאשר בהתאם לעדות המתלונן, היפנה מיד את תשומת לב החוקר לכך שהסרטון בו צפה מתעד יום לפני האירוע (המתלונן אף הסביר כיצד יודע את המועד המדויק של הסרטון, ראו עמ' 14 ש-23-24 לפרוט'). ניתן לשער כי פעולה מיידית של החוקר סלוצקי, לשם קבלת הסרטון הרלוונטי, היתה יכולה לסייע בקבלת התמונה של האירוע, גם אם לא ברור האם מצלמות המחסום מתעדות את המקום המדויק אליו הובל המתלונן ובו לטענתו הותקף על ידי הנאשם 1. העובדה שהחוקר סלוצקי לא תיעד שיחה שנערכה עם האחראי על המצלמות, מונעת אפשרות לברר את משקל המחדל, וצריכה להיזקק לזכות הנאשמים. בהיעדר תיעוד מלא, וכן נוכח אופי עדות החוקר סלוצקי כמפורט להלן, לא ניתן לשלול את גריסת המתלונן כי הוצג לפניו סרטון במח"ש.

למעלה מהדרוש, יש לציין בצורה מפורשת, את התרשמותי מהתנהלותה הרשלנית של החקירה, כאשר ניתן להתרשם מתשובותיו של החוקר סלוצקי בבית המשפט, כי אינו מבין כראוי את חשיבות ההקפדה על דרך חקירה ראויה. ראו לדוגמא, את קטעי העדות הבאים, במהלך עדותו בבית המשפט (מדובר בחלק מייצג, מתוך תשובות דומות נוספות במהלך עדותו):

"ש. למה לא רשמת על זה מזכר?"

ת. אין לי סיבה. יכול להיות ששכחתי. אולי עשיתי משהו אחר תוך כדי" (עמ' 55 ש- 13-14 לפרוט').

"ש. גם אין לך תיעוד עם כרמל, ואתה אומר שהיתה לך שיחה עם כרמל. לא הקפדת על תיעוד?"

ת. נכון. בכמה מקרים" (עמ' 56 ש- 25-26 לפרוט').

בהקשר לעדות המתלונן, כשבוע לאחר האירוע, במהלכה, לדברי המתלונן, הוצג לו סרטון על ידי החוקר סלוצקי, עדות אשר הוכחה על ידי החוקר:

"ש. אולי תחקרת אותו בעל פה?"

ת. יש לך אינדיקציה לעדות בעל פה?"

ש. הוא אומר לפני שבוע.

ת. אם הוא אומר... אני לא זוכר" (עמ' 56 ש- 29-32 לפרוט').

לגבי הצגת סרטון למתלונן:

"ת. אם הוא אומר, זה מערער לי את הבטחון שזה לא היה.

ש. אתה לא פוסל את זה, יכול להיות שיצאת? (עם סרטון מהמחסום, א.ק.).

ת. אם הוא אמר שראה, קשה לי להתמודד עם זה" (עמ' 57 ש- 13,15 לפרוט').

לגבי חוסר תיעוד לחדר המעצר, בו מיוחסת לנאשמים תקיפת המתלונן:

"ש. לא חשוב שאין תיאור של החדר?"

ת. זה חשוב. פיספסתי בטעות" (עמ' 59 ש- 25-26 לפרוט').

יש לקוות כי יחידת החקירות של מח"ש, תדע להפיק לקחים מחקירה זו, ולתעד היטב פעולות חקירה הננקטות על ידה.

ההתרחשות בחדר המעצר

16. המתלונן העיד חלק לגבי חלק זה של האירוע, כי לאחר שהושם בחדר המעצר על ידי הנאשם 1, שב הנאשם אל החדר, שאל את המתלונן למה ניסה לברוח, והיכה אותו "מימין משמאל ומלמעלה, אז

הוא דחף אותי לכסא... הוא היכה אותי בסטירות בפנים בצד ימין ושמאל... הוא היכה אותי בידיו ונפילתי אחורה ואז הוא היכה אותי בצדדים וברגליים... כשהוא יצא מהחדר הסתכלתי מהחלון וראיתי עובד ניקיון ערבי... תוך כדי שאני מדבר איתו נכנסה השוטרת השנייה... וגם היא התחילה לתת מכות (מדגים סטירות) נפילתי אחורה על הספסל. אחר כך שבתי לעמוד וכשעמדתי דחפתי אותה לכיוון הדלת. היא המשיכה להכות ואני ביקשתי ממנה אמבולנס והיא לא הזמינה אמבולנס... היא בעטה בי בצדדים באמצעות הרגליים שלה" (עמ' 12 ש- 14 עד עמ' 13 ש- 1 לפרוט').

המתלונן תיאר כי בהמשך יצאה הנאשמת 2 מהחדר, שבה אליו ושאלה שאלות, עד שאמר לה המתלונן שעובד במקום ראה מבחוץ את הכל (עמ' 13 ש- 16-19 לפרוט').

בניגוד לעדותו בבית המשפט, כי הנאשם 1 היכה אותו בפניו ובידיו, ולאחר שנפל - היכה אותו ברגליו, בעדותו במח"ש מסר תאור שונה, לפיו ספג מכות מהנאשם 1 בראשו, בעורפו ובכתפיו, ולאחר שעמד - בעט בו הנאשם 1 ברגליו.

בבית המשפט, העיד המתלונן כי לאחר שהותקף על ידי הנאשמת 2, ניסה לזוז ונפל לאחור בשל איזוק רגליו, ובשלב זה "כשהייתי למטה היא בעטה בי הרבה (מצביע על צידי החזה)... שאני למטה היא גם ברגליים שלה נתנה לי הרבה סטירות ומכות עם הרגליים... בעיטות" (עמ' 13 ש- 5-12 לפרוט'). בניגוד לכך, בהודעתו הראשונה במח"ש, יום לאחר המקרה, פירט המתלונן כיצד תקפה אותו הנאשמת 2 בסטירות "כל פעם בצד אחר של הפנים", אולם לאחר שנפל כשניסה לעמוד, תיאר ש"אז היא דחפה אותי עם הרגל, יצאה מהחדר" (ת/ש- 28-29). הא ותו לא. מדובר בתיאורים שונים של תקיפה, ולכל הפחות - בהפרזה רבה בתיאור הדברים ידי המתלונן. עיון בעדותו השניה של המתלונן במח"ש, מצביע על תיאור שונה לחלוטין של תקיפתו על ידי הנאשמת 2: בעוד בהודעתו הראשונה תיאר כי ישב על הספסל, אזוק בידיו וברגליו, כאשר נכנסה הנאשמת 2 והכתה אותו בפניו, "ואז נעמדתי כדי להזיז את הרגל ומהאזיקים נפילתי אחורה אז היא דחפה אותי עם הרגל" (ת/ש- 27-29). לעומת זאת, בהודעתו השניה, תיאר את אופן תקיפתו על ידה, את תנוחת גופו בעמידה, וכן את אופן נפילתו, כך: "היא נכנסה וצעקה עלי ואז היא נתנה לי מכות עם הידיים לפני ואז אני התכופתי וכמעט ישבתי על הספסל והגנתי על הפנים שלי עם הידיים בזמן שהייתי עם אזיקים ואז היא התחילה לתת לי בעיטות לצלעות, לא זוכר כמה בעיטות ואני נפילתי אחורה לרצפה ונשענתי על הספסל עד שקמתי כי לא הצלחתי לנשום ואז היא הפסיקה" (ת/ש- 7-10). מדובר בגרסה שונה לחלוטין הן מעדותו בבית המשפט והן מהודעתו הראשונה במח"ש. אין מדובר באי דיוקים קלים, אלא בסתירות לגבי תיאור התקיפה על ידי הנאשמת 2: האם הותקף כשישב על הספסל או כשעמד; האם בעטה בו כשהיה על הארץ או כשהתכופף לשבת אל הספסל; האם נפל כתוצאה מהבעיטות, בעת שכמעט ישב, או כשניסה לעמוד, וזאת כתוצאה מאזיקי הרגליים; האם דחפה אותו ברגלה או בעטה בו בעיטות רבות בצלעות.

17. בהודעותיו במח"ש, ציין המתלונן כי תמימי הבחין באירוע שהתרחש בתוך חדר המעצר (ת/ש- 44, וכן ת/ש- 15: "העובד ראה הכל. אני ראיתי אותו מסתכל מהחלון"). לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט, היה המתלונן פחות נחרץ בדבריו, וטען שהסיק כי העובד ראה את התקיפה בחדר המעצר, אך לאחר שעומת עם הודעתו במח"ש - אישר כי תמימי ראה את הדברים (עמ' 27 ש- 21-27 לפרוט'). תמימי העיד בבית המשפט, בניגוד לגרסת המתלונן, כי הנאשמים היו יחדיו בתוך החדר (עמ' 90 ש- 8 לפרוט'). לגבי התקיפה של המתלונן בתוך החדר, העיד כי לא הבחין בדבר אלא שמע צעקות

(עמ' 90 ש-16 לפרוט'), בהמשך שב וטען שלא ראה דבר (עמ' 90 ש-23 לפרוט'). תמימי נחקר בבית המשפט בהתאם להודעתו, אשר הוגשה לפי סעיף 10(א), וטען - בניגוד לכל יתר עדי התביעה - כי הנאשמת 2 תקפה את המתלונן לאורך כל הובלתו אל חדר המעצר (עמ' 96 ש-16-27 לפרוט'). בהמשך, חזר בו תמימי מגרסה זו, וטען שהנאשמת כלל לא תקפה את המתלונן (עמ' 99 ש-13-24 לפרוט'). לגבי האירוע בתוך חדר המעצר, שב תמימי וטען שלא ראה דבר (עמ' 97 ש-12 לפרוט'). אף בהודעתו במח"ש טען שלא ראה דבר בתוך החדר (ת/13 ש-26-27). מדובר בעד שלא ניתן להעדיף גרסה מסוימת שלו על פני האחרת, אולם בכל גרסאותיו, על אף שבחלקן העיד על תקיפה מחוץ לחדר המעצר - טען כי לא ראה תקיפה בתוך חדר המעצר.

18. המתלונן העיד כי לאחר שהוכנס אל חדר המעצר ונותר בו לבדו, שב לחדר הנאשם 1 לבדו, תקף אותו ויצא, ולאחר מכן נכנסה הנאשמת 2 לבדה, תקפה אותו ויצאה, ושבה שוב לבדה כדי לשאול אותו שאלות. השוטרת בצרי העידה כי הנאשמת 2 נכנסה לחדר, **"ואז אחרי חצי דקה או דקה, אני נכנסת גם, לא יודעת כמה זמן עבר"** (עמ' 44 ש-26, עמ' 50 לפרוט'). בצרי העידה כי לא ראתה תקיפה בתוך החדר (עמ' 50 ש-14 לפרוט').

19. השוטרת אברהם, העיד כי כשהכניסו את המתלונן אל החדר, סטר לו הנאשם 1 כיוון שסירב לשבת (עמ' 65 ש-9-10 לפרוט'). מדובר בעדות שאינה עולה בקנה אחד עם עדות המתלונן, אשר העיד כי לאחר שהוכנס אל חדר המעצר יצאו כולם ממנו, ורק לאחר מכן שב הנאשם 1 לבדו, ורק בשלב זה תקף אותו. בנוסף, בניגוד לגרסת המתלונן, העיד אברהם כי הנאשמים היו יחדיו בתוך החדר (עמ' 71 ש-23-27 לפרוט').

הדחה בחקירה

20. העדות היחידה לגבי עבירת ההדחה בחקירה, היא עדותו של השוטרת אברהם. לדבריו, הנאשם 1, אשר היה מפקדו הישיר, התקשר אליו יום לפני עדותו במח"ש, והודיע לו כי עליו להתייצב לחקירה. בהמשך, ביקש ממנו הנאשם לעבור לשיחה ב"מירס" פרטי, שם אמר לו כי **"אם אתה הולך לעדות במח"ש בעניין של היריקה, אל תדאג אני לא אדבר כלום"** (עמ' 66 ש-28-29 לפרוט'). אברהם הסיק מכך כי הנאשם איים עליו על מנת שלא יעיד על האירוע (עמ' 67 ש-1 לפרוט'). הנאשם 1 אישר את השיחה, אולם הכחיש את האמירה המיוחסת לו. אברהם העיד במח"ש כי הנאשם 1 אמר לו שאם מדובר באירוע של האצבע המשולשת, אין לו מה לדאוג. מדובר באירוע במהלכו ירק על אחר. עוד הוסיף במח"ש, כי אותו אירוע הוא אירוע בו הנאשם 1 כלל לא נכח (נ/2 גליון 3 ש-106 עד גליון 4 ש-129).

לנוכח כל הסתירות בין עדותו של אברהם לבין כל יתר העדים, כמפורט לעיל, לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים לגבי אמירות הנאשם 1 בהקשר זה, על יסוד עדות יחידה זו. בנוסף, כפי שהעיד השוטרת אברהם, יש לו **"רומן ארוך"** עם מח"ש (עמ' 66 ש-26 לפרוט'), ולכן הוא כלל לא ידע לשם מה נקרא לחקירה (5 ימים לאחר האירוע). לפיכך, גם אם היה בידי המאשימה להוכיח את האמירה המיוחסת לנאשם 1, לא ניתן לקשור אמירה זו להדחה בחקירה, כאשר לשני המעורבים לא היה ברור מהי החקירה ועל איזה אירוע מדובר.

סיכום ומסקנות

21. הראיות אשר הוצגו בבית המשפט, נותחו להלן תוך התייחסות לחלקיו השונים של האירוע. מסכת ראיות התביעה, הצביעה על סתירות שונות בין גרסאות העדים השונים.

הסתירות הרבות שפורטו לעיל, בין גרסאותיו השונות של המתלון, ובין לעדויות העדים השונים, אינם מאפשרים לקבל את גרסתו לגבי חלק מהאירוע בו עדותו איננה מוצאת חיזוק משמעותי ביותר. הפרק אשר עסק בהתרחשות בחדר המעצר, פירט את הנקודות השונות בהן היו סתירות בגרסאות המתלון. אין מדובר בהבדלים בלבד, אותם ניתן לצפות בעדותו של אדם אשר חווה תקיפה אלימה, אלא בסתירות בנקודות מהותיות של תיאור התקיפה על ידי הנאשמים (ראו סעיף 16 לעיל). בנוסף, גרסאות המתלון לגבי חלק זה של האירוע, עומדות בסתירה לעדויות עדים אחרים (ראו סעיפים 17-19 לעיל). לפיכך, לא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי הנאשמים תקפו את המתלון בחדר המעצר. בנסיבות אלה, אני מורה על זיכוי הנאשמים מחלק זה של האירוע, ולגבי הנאשמת 2 - מדובר בזיכוי מכל המיוחס לה בכתב האישום.

22. לגבי עבירת ההדחה בחקירה, כפי שצוין בסעיף 20 לעיל, לא ניתן לבסס, מעבר לספק סביר, את האמירה המיוחסת לנאשם 1 לגבי אי-דיווח מצידו על אירוע אחר. בנוסף, כפי שפורט בסעיף 20 לעיל, עצם אמירה זו איננה מקימה את יסודות העבירה, זאת בנסיבות הספציפיות המאפיינות מקרה זה. לפיכך, אני מזכה את הנאשם 1 מעבירת הדחה בחקירה.

23. אשר לתקיפת המתלון על ידי הנאשם 1, במהלך הובלתו לחדר המעצר, לא ניתן לקבוע כי התקיפה התרחשה, זאת על יסוד עדות המתלון בלבד. בעדות זו נמצאו אי דיוקים, סתירות והפרזות. בנוסף, יש להפנות למחדלי החקירה, בבסיסם תפיסת סרטון המתעד את המקום, גם אם לא ברור האם מקום התקיפה, בדרך אל חדר המעצר, תועד במצלמות (ראו סעיף 15 לעיל). לגבי המשקל שיש לתת למחדל חקירה מסוים, ציין כב' השופט רובינשטיין:

"בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 173/88 מרדכי אסרף נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 785, 792 (השופט גולדברג); ע"פ 5781/01 טארק אעמר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 681, 688 (השופט ג'ובראן); ע"פ 5152/04 שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל (השופט ג'ובראן)). על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ איל חטיב נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט גולדברג))"

(ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל,

סעיף ז(2) לפסק דינו, (18.5.2006).

כך, יש לבחון את עוצמת המחדל, ולהכריע במידת המשקל שיש לייחס לו תוך ראיית מכלול הראיות. במקרה הנדון, נעשה נסיון על ידי מח"ש לתפוס סרטון המתעד את האירוע, אולם המתלון ורכבו לא נצפו בו. כעבור כשישה ימים, שב החוקר אל זירת האירוע, לאחר שהבין כי לא צפה במועד הנכון (בין אם לאור הערת המתלון ובין אם לאחר שיחה עם האחראי על הנושא, אשר הודיע על תקלה בסנכרון). בשלב זה, מועד האירוע לא

נשמר במצלמות המקום. אין המדובר בהימנעות מוחלטת מחקירה או מתפיסת ראיה, אלא בהתנהלות חקירה שאיננה מיטבית. לא ניתן לומר שבנסיבות אלה מדובר במחדל חמור באופן קיצוני, ויש לשקול את משקלו הראייתי בהתאם למארג הראיות הכולל.

לצד עדות המתלונן, נשמעו עדויות שלושה עדים, עובדיו, אשר לקו באי דיוקים משמעותיים לגבי שלב הורדת המתלונן מהרכב (סעיפים 6-8 לעיל), אולם כולם העידו, כפי שהעיד המתלונן, כי במהלך הובלתו אל חדר המעצר - היכה הנאשם 1 בפניו. מדובר בהתייחסות מספר עדים, באופן דומה, לסוגיה המרכזית שאפיינה את המקרה. יצוין, בשלב זה, כי **"סתירות בעדויות בפני עצמן, אינן מונעות מבית המשפט לקבוע ממצאים בהתאם לעדויות אלה, כאמור בסעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971"** (ע"פ 7287/13 סאאד סידאוי נ' מדינת ישראל, (23.09.2014), פסקה 30, וההפניות שם).

על אף ריבוי עדויות אלה לגבי חלק זה של האירוע, אין בהן, כשלעצמן, די על מנת להרשיע את הנאשם 1 באירוע זה, מעבר לספק סביר. אולם, שלוש ראיות נוספות, מרכזיות לדיון זה, מטות את הכף, מסירות את הספק הסביר, ועומדות בבסיס הרשעה, אף בהינתן הקשיים הראייתיים שפורטו לעיל, והמשקל שיש לתת למחדל החקירה:

- עדותה של השוטרת בצרי, הותירה עלי רושם מהימן ביותר, לנוכח סימני אמת רבים שנתגלו בעדותה (ראו סעיף 11 לעיל). לא מצאתי כל כרסום בעדות זו, המתייחסת לתקיפת המתלונן בפניו, על ידי הנאשם 1.

- הודעת הנאשמת 2 אשר הבחינה בכך שהמתלונן מאד נסער, כאשר היו בתחנת משטרה לאחר האירוע, וכן נענתה על ידי הנאשם 1 כי מצבו של המתלונן הוא "כנראה מהמכות שנתתי לו". הנאשם 1 בעצמו אישר את אמירת הדברים, אך טען כי נאמרו בציניות (ראו דיון בסוגיה זו בסעיף 14 לעיל).

- התייחסות הנאשם לחלק זה של האירוע. הנאשם 1 אישר כי השתמש בכח בשלב זה, לא פירט ולא מסר הסבר סביר לשימוש שבחר במונח זה, וכן לא דחה על הסף ולא הכחיש מפורשות כי סטר למתלונן, לעומת כפירה חד משמעית במתן אגרוף (ראו פירוט בסעיף 13 לעיל).

הצטברות ראיות אלה, מביאה לקביעה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם 1 תקף את המתלונן בעת הובלתו לחדר המעצר, בכך שהיכה בפניו.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשמת 2 מכל המיוחס לה.

אני מורה על זיכוי הנאשם 1 מעבירת הדחה בחקירה וכן מעבירת תקיפה בתוך חדר המעצר. אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, זאת בעת הובלת המתלונן אל חדר המעצר.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשע"ו, 07 ינואר 2016, במעמד הצדדים.